

РЕШЕНИЕ

№ 2317

гр. София, 23.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Е СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Рени Коджабашева

Членове: Йоана Генжова
МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

при участието на секретаря Капка Н. Лозева
като разгледа докладваното от МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Въззивно гражданско дело № 20221100500026 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 20260224 от 25.11.2020 г., поправено по реда на чл. 247 ГПК с решение № 20207457 от 04.11.2021 г., постановено по гр. д. № 5399 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 50 състав, е отхвърлен предявеният от Г. В. СТ., ЕГН *****, срещу „Т.С.“ ЕАД, ЕИК****, иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, за признаване за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи принудително изпълнение на сумите по изпълнителен лист от 24.09.2014 г., издаден по ч.гр.д. № 32666/2014 г. по описа на Софийски районен съд, а именно: сумата 2402,10 лева – главница, ведно със законната лихва, считано от 16.06.2014 г. до окончателното изплащане, сумата 355,19 лева, представляваща лихва за забава /неолихвяемо вземане/, както и сумата 381,66 лева, представляваща съдебни разноски. На основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК ищецът е осъден да заплати на ответника сумата 100 лева – разноски по делото.

Подадена е въззивна жалба от Г. В. СТ. /ищец по делото/, с която са изложени оплаквания за неправилност на решението поради неправилно приложение на материалния закон от страна на първоинстанционния съд. Жалбоподателят поддържа, че изпълнителният лист е издаден въз основа на заповед за изпълнение

по чл. 410 ГПК, с оглед което вземанията на ответника са се погасили с изтичането на тригодишна, а не с петгодишна давност. Излага съображения, че неправилно съдът е приел, че до постановяването на Тълкувателно решение № 2/26.05.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г., ВКС, ОСГТК, е действало Постановление на Пленума на ВС № 3/1980 г. и давност в изпълнителното производство не е текла. Поддържа, че молбата на вискателя за прилагане на определен изпълнителен способ за събиране на вземанията по листа не е достатъчна, за да се прекъсне давността, а следва да бъде приложен и съответният изпълнителен способ от съдебния изпълнител. В тази връзка се подчертава, че в хода на изпълнителното производство в периода 13.10.2014 г. – 22.01.2020 г. вискателят е поискал извършването на различни изпълнителни действия, но съдебният изпълнител не е приложил нито един от способите за изпълнение, с оглед което и давността за вземанията не е била прекъсвана преди срокът □ да изтече на 25.09.2019 г. Заявеното с жалбата искане е за отмяна на решението и за уважаване на предявения иск.

Не е постъпил отговор от „Т.С.“ ЕАД /ответник в производството/.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба оплаквания, приема за установено следното от фактическа страна:

Изпълнително дело № 20147860401522 по описа на ЧСИ М.М., рег. № 786, съгласно регистъра на Камарата на Частните съдебни изпълнители, е образувано по молба, вх. № 13155/13.10.2014 г., с която вискателят „Т.С.“ ЕАД е представил процесния изпълнителен лист и е поискал от съдебния изпълнител, след като образува изпълнително дело, да предприеме действия за събиране на вземанията по листа. На основание чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ вискателят е овластил органа по изпълнението да проучи имущественото състояние на длъжника Г. В. СТ. и да определи начина на изпълнението.

На 15.10.2014 г. по изпълнителното дело е извършена справка в регистъра на трудовите договори, воден от НАП, която не е установила длъжникът да е страна по трудово правоотношение към посочения момент.

На 19.10.2014 г. до длъжника е изпратена покана за доброволно изпълнение, връчена лично на 24.11.2014 г.

На 20.11.2014 г. е извършена справка за осигурителния статус на длъжника, видно от която е осигуряван като кадрови военнослужещ или като държавен служител от изброените в справката осигурители.

На 09.02.2016 г. по изпълнителното дело е постъпила молба от вискателя, с която от съдебния изпълнител е поискано да бъде направена справка и да бъде наложен запор върху вземането за трудово възнаграждение или пенсия на длъжника, както и да бъде насрочен опис на движимите вещи, собственост на длъжника.

На 20.06.2016 г. съдебният изпълнител е извършил справка за регистрираните трудови договори, страна по които е длъжникът, от която не са установени действащи такива.

С молба от 29.09.2016 г. вискателят е поискал извършването на справки за наличието на трудови договори или за получаване на пенсия от длъжника, както и за наличие на банкови сметки. Молбата съдържа искане при установяване на такива да бъде наложен запор върху съответните вземания. Поискано е и да бъде извършен опис на движимите вещи на длъжника.

На 11.04.2017 г. вискателят е поискал да бъдат наложени запори на банковите сметки и на вземанията за трудово възнаграждение и/или за пенсия на длъжника.

На 29.06.2017 г. съдебният изпълнител е извършил справки за регистрирани трудови договори и банкови сметки, като такива не са били установени.

С молба от 26.09.2018 г. вискателят е поискал извършването на справки и налагането на запори върху банкови сметки, вземания по трудови договори или за пенсия, както и да бъде насрочен опис на движимите вещи на длъжника.

На 25.09.2019 г. е изготвена справка в регистъра на банковите сметки и сейфове, воден от БНБ, като е установено наличието на банкови сметки на името на длъжника в „Райфайзенбанк България“ ЕАД.

На 15.01.2020 г. до „Райфайзенбанк България“ ЕАД е изпратено запорно съобщение, с което третото задължено лице е уведомено, че съдебният изпълнител налага запор по банковите сметки на длъжника Г. В. СТ. до размера на посочените в съобщението суми. Запорното съобщение е получено в банката на 22.01.2020 г.

Запорни съобщения са изпратени до Министерство на вътрешните работи и до Министерство на отбраната на 15.01.2020 г., с които съдебният изпълнител е уведомил учрежденията, че налага запор върху вземания за трудово възнаграждение, получавано от длъжника Г. В. СТ..

На 31.01.2020 г. по изпълнителното дело е получено уведомление от

„Райфайзенбанк България“ ЕАД, с което вземането, за което е наложен запорът, е признато за наличностите по банковите сметки на длъжника. Посочено е, че наличността по сметката не е достатъчна за погасяване на вземането, както и че не са налице претенции от други лица върху същите вземания.

На 31.01.2020 г. по делото е получено уведомление от Министерство на отбраната, с което съдебният изпълнител е уведомен, че длъжникът не е служител в администрацията на учреждението, както и в структурите, намиращи се на пряко подчинение на министъра на отбраната и в Българската армия.

На 13.02.2020 г. по изпълнителното дело е постъпило уведомление от директора на Главна дирекция „Гранична полиция“, Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари, с което е признато за основателно вземането, както и че не са налице претенции от други лица за същото вземане.

Установява се, че в резултат от наложените в хода на изпълнителното производство запови по особената сметка на съдебния изпълнител са постъпили суми.

С определение № 109171/03.06.2020 г., постановено по гр.д. № 5399/2020 г. по описа на СРС, 50 състав, е допуснато обезпечение на предявения иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК чрез налагане на обезпечителна мярка спиране на изпълнението по изпълнителното дело.

При така установеното от фактическа страната въззивният съд достигна до следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Със същото правният спор между страните е разрешен правилно, като съображенията на въззивния съд да достигне до този извод са следните:

Предявен за разглеждане е иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, с който ищецът и длъжник по изпълнително дело № 20147860401522 по описа на ЧСИ М.М., с район на действие Софийски градски съд, оспорва изпълнението, позовавайки се на изтекла погасителна давност за вземанията, предмет на изпълнителното производство съгласно изпълнителен лист от 24.09.2014 г., издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 32666/2014 г. по описа на Софийски районен съд в полза на „Т.С.“ ЕАД.

Безспорно по делото е, че относно вземанията, предмет на правния спор, в заповедно производство по гр. д. № 32666/2014 г. на СРС, ГО, 50 състав, са издадени заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК и изпълнителен лист срещу длъжника Г.В. С.. Ищецът не твърди и не установява да е подал в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК възражение, като предвид издаването на заповедта за изпълнение на 24.06.2014 г. и изпълнителния лист на 24.09.2014 г., следва да се приеме, че възражение от длъжника не е било подадено, съответно заповедта за изпълнение на парично задължение е влязла с сила.

Неоснователно с въззивната жалба се поддържа, че вземанията, за които въз основа на влязлата в сила заповед за изпълнение, е издаден изпълнителен лист, се погасяват с кратка тригодишна давност, с оглед обстоятелството, че са касае за вземания за периодични плащания и за лихви за забава.

Нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД предвижда, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години. Независимо, че изпълнителният лист е издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, а не въз основа на влязло в сила решение, нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД е приложима. По силата на чл. 416 ГПК, когато възражение не е подадено в преклузивния срок по чл. 414, ал. 2 ГПК, както е в настоящия случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. По същността си правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение, доколкото последната има установително действие в отношенията между страните. Съгласно сега действащия ГПК с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането (в този смисъл определение № 480/19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. по описа на ВКС, IV г. о., определение № 318/09.07.2019 г. по ч. гр. д. № 2108/2019 г. по описа на ВКС, IV г. о., определение № 214/15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г. по описа на ВКС, IV г. о., решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на IV г. о. на ВКС и др.).

Съгласно чл. 116, б. "б" ЗЗД давността се прекъсва с предявяване на иск или възражение, но ако същите бъдат отхвърлени, давността не се счита за прекъсната. Погасителната давност се прекъсва с предприемането на изпълнителните действия - чл. 116, б. "в" ЗЗД, като в хода на принудителното изпълнение тя може да бъде прекъсвана многократно /ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС- ОСГТК- т. 10/. Давността се прекъсва с предприемането на което и да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо от това дали то е поискано от

взискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взискателя на основание на чл. 18 от ЗЧСИ. Такива действия са *искането* на взискателя да се приложи определен изпълнителен способ, както и изпълнителните действия от този способ, като насочване на изпълнението чрез налагане на заповед/възбрана върху определена вещ, присъединяването на кредитора, възлагане на вземането за събиране или вместо плащане, извършването на опис, оценка на вещта, назначаването на пазач, насрочването и извършването на публичната продажба и следващите действия до постъпването на сумите от продажбата или плащанията от третите задължени лица. Не са изпълнителни действия, които прекъсват погасителната давност, образуването на изпълнителното дело, изпращането и връчването на покана за доброволното изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, набавянето на документи и книжа, назначаването на експертиза за определяне непогасен остатък от дълга, извършването на разпределение /ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС-ОСГТК- т. 10/.

В конкретния случай взискателят в изпълнителното производство с подаването на молби на 09.02.2016 г., 29.09.2016 г., 11.04.2017 г., 26.09.2018 г. е искал от съдебния изпълнител да предприеме точно определени изпълнителни действия, а именно да наложи заповеди върху банкови сметки и вземания от трудова дейност на длъжника. Такива изпълнителни действия са реализирани през м. януари 2020 г., когато са наложени заповеди върху вземанията на Г. В. СТ. към „Райфайзенбанк България“ ЕАД и Министерство на вътрешните работи.

С оглед изложеното, следва да се даде отговор на въпроса дали искането от страна на взискателя до съдебния изпълнител да приложи конкретен изпълнителен способ, който впоследствие е реализиран в изпълнителното производство, прекъсва погасителната давност за вземането, респективно от кой момент настъпва действието на прекъсването.

В мотивите на задължителното за прилагане ТР 2/2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 10, е посочено, че искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи. Това становище е поддържано и с каузалната практика на ВКС, обективирана в множество решения, постановени по реда на чл. 290 ГПК /например с решение № 37 от 24.02.2021 г., по гр. д. № 1747/2020 г. ва ВКС, ГК, IV ГО/. С последното съставът на ВКС е приел, че доколкото давността е свързана с поведението на кредитора, тя не се влияе от поведението на други лица. Затова

ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането. Прекъсването е едно – с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла / в този смисъл са също и Определение № 295 от 15.04.2021 г. на ВКС по гр. д. № 329/2021 г., III г. о., ГК, Определение № 60760 от 10.11.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1532/2021 г., III г. о., ГК и др./.

Ето защо и неоснователно с въззивната жалба се поддържа, че предприетата от страна на вискателя активност е без правно значение. Вискателят многократно е искал от съдебния изпълнител извършването на конкретни изпълнителни действия, насочени към събиране на вземанията по изпълнителния лист. Такива обаче са били предприети едва през м.януари 2020 г., когато са наложени запори върху вземания на длъжника към „Райфайзенбанк България“ ЕАД и към Министерство на отбраната, служител на което ведомство е ищецът. Следователно и погасителната давност следва да се счита прекъснала на 09.02.2016 г. и на 29.09.2016 г., когато извършването на тези изпълнителни действия е било поискано от вискателя. Както се посочи и по-горе, изпълнителното производство е спряно с определение на исковия съд от 03.06.2020 г., към който момент 5-годишният давностен срок не е бил изтекъл. Следователно правилно с обжалваното решение е прието, че искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Поради съвпадение на крайните изводи на двете съдебни инстанции по основателността на предявения иск, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По разноските:

За въззивното производство разноси се следват на ответника по жалбата, който не е заявил такова искане.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 20260224 от 25.11.2020 г., поправено по реда на чл. 247 ГПК с решение № 20207457 от 04.11.2021 г., постановено по гр. д. № 5399 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, I Гражданско отделение,

50 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____